USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem-pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 4. dubna 2018 o odvolání obžalovaného: **J[redacted] J[redacted], narozený [redacted]** proti rozsudku Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 1. prosince 2017 č.j. 3 T 128/2015-547,

takto:

Podle ***§ 256 trestního řádu*** *se odvolání* ***zamítá.***

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou byl obžalovaný J[redacted] J[redacted] uznán vinným tím, že
   - v Jablonci nad Nisou dne 18.5.2015 v 11.35 hodin v kanceláři policejního komisaře PČR KŘP Územního odboru, oddělení obecné kriminality Jablonec nad Nisou, ul. 28. října č. 424/10, po vulgárních nadávkách policistům PČR KŘP Libereckého kraje, Územního odboru Jablonec nad Nisou D[redacted] H[redacted], OEČ 306664 a J[redacted] I[redacted] Dis., OEČ 302066 proto, že provedli a zajišťovali na základě žádosti policejního komisaře předvedení obviněného v souladu s § 90 odst. 1 tr. řádu z PČR Obvodní oddělení Liberec-centrum do Jablonce nad Nisou za účelem výslechu obviněného ke skutkům popsaným pod body 1/ a 2/, fyzicky napadl policistu J[redacted] I[redacted] tak, že ho udeřil rukou do oblasti hrudníku, a proto poškozený, policista J[redacted] I[redacted] v souladu s § 51 a § 52 písm. a) zák. č. 273/2008 Sb., o Policii ČR použil donucovací prostředky hmaty a chvaty,

2. Zjištěné jednání bylo právně kvalifikováno jako přečin násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

3. Za to byl obžalovaný odsouzen podle § 325 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce 10 měsíců.

4. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 2 roky.

5. Zároveň byl zrušen výrok o trestu rozsudku Okresního soudu v Jablonci nad Nisou č.j. 3 T 128/2015-389 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 26.10.2016 č.j. 31 To 349/2016-443, který nabyl právní moci dne 26.10.2016, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný J[redacted] J[redacted]. Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce odvolání řádně odůvodnil a odvolání obžalovaného směřovalo proti výroku o vině rozsudku a tím i do všech výroků navazujících. K důvodům svého odvolání obžalovaný namítá, že nesouhlasí s napadeným rozsudkem, který považuje za nesprávný. Od počátku a stále vždy důrazně popíral, že by se dopustil skutku, který je mu kladen za vinu. Důkazy v podobě výslechu svědků jednoznačně skutkový stav nerekonstruovali, když svědek V[redacted] a svědek H[redacted] vypověděli, že projednávaný tvrzený útok na svého kolegu neviděli. Je toho názoru, že v dané situaci zasahující policisty nijak neohrozil a již vůbec tak nečinil úmyslně. Má za to, že je evidentní, že i pokud by učinil vůči svědku J[redacted] L[redacted] pohyb horní končetinou s následným nárazem do jeho hrudi, pak by bylo nutné takové jednání hodnotit v intencích ust. § 12 odst. 2 tr. zákoníku, který stanoví, že „trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu“. I pokud by tedy skutečně došlo z jeho strany k jednání, které by bylo možné po formální stránce hodnotit jako trestný čin násilí proti úřední osoby podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, pak by bylo vhodné takové jednání hodnotit jinak než z hlediska trestního práva, když jsou splněny veškeré zákonné podmínky svědčící o vyloučení trestní odpovědnosti, protože společenská škodlivost byla minimální. O této skutečnosti svědčí především výpověď svědka J[redacted] L[redacted], který uvedl, že u PČR slouží 19 let a za tu dobu zažil i přímé fyzické útoky ze strany pachatele, které nebylo třeba řešit. Z uvedeného vyplývá, že svědek v minulosti nepovažoval ani přímý a úmyslný útok na svou osobu za jednání podléhající trestněprávní sankci. Proto postup okresního soudu považuje za nepřiměřeně přísný. Okresní soud pochybil, pokud se tedy žádným způsobem nezabýval otázkou možné aplikace ust. § 12 odst. 2 tr. zákoníku, ač zásada subsidiarity trestního práva je úhelným kamenem celého systému trestněprávních sankcí. Pokud ho tedy soud prvního stupně uznal vinným ze spáchání skutku dle obžaloby, učinil tak v rozporu s výsledky dokazování a učinil tak nesprávně. Obžalovaný proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a zprostil ho v plném rozsahu obžaloby. V rámci veřejného zasedání obžalovaný také namítl, že neměl možnost účastnit se výslechu druhého z policistů, v čemž spatřuje porušení svých práv.

7. Krajský soud z podnětu včas a řádně podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků, proti kterým odvolání směřovalo, jakož i správnost postupu řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo, a to s přihlédnutím k vytýkaným vadám, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

8. V první řadě krajský soud předesílá, že uvedenou věcí se již dříve zabýval. Okresní soud v Jablonci nad Nisou usnesením ze dne 9.5.2016 č.j. 3 T 128/2015-395 původně rozhodl o tom, že se předmětný skutek postupuje k projednání Magistrátu města Jablonec nad Nisou, neboť uvedený skutek není trestným činem, avšak mohl by být posouzen jako přestupek proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/19 90 Sb., o přestupcích. Krajský soud svým usnesením ze dne 26.10.2016 č.j. 31 To 350/2016-450 zrušil z podnětu stížnosti podané státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Jablonci nad Nisou uvedené usnesení Okresního soudu v Jablonci nad Nisou a okresnímu soudu uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Krajský soud ve svém usnesení konstatoval, že ohledně skutkových zjištění okresního soudu žádné připomínky nemá, když okresní soud provedl dostatečné dokazování, které odpovídalo rozsahu potřebnému pro rozhodnutí a umožnilo zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností. Krajský soud přijal i úvahy okresního soudu vedoucí k závěru, že výpověď obžalovaného je nekonzistentní a nepřesvědčivá a okresní soud má za prokázané jednání, které je

obžalovanému kladeno za vinu. Krajský soud se toliko neztotožnil s právními úvahami okresního soudu a na ně navazujícím procesním postupem, kterým okresní soudu podle § 222 odst. 2 tr. ř. rozhodl o postoupení skutku k projednání správnímu orgánu, když tento postup považoval za nesprávný.

9. Okresní soud se tedy znovu zabýval uvedenou trestní věcí. V mezidobí ovšem došlo ke změně ve složení senátu, resp. ve změně v osobě rozhodující samosoudkyně, když obžalovaný nesouhlasil s postupem dle § 219 odst. 3 tr. řádu a hlavní líčení tak muselo být ohledně uvedeného skutku konáno od počátku znovu.

10. Krajský soud v úvodu může opět konstatovat, že napadený rozsudek byl vydán v řízení, v rámci kterého bylo postupováno v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, okresní soud postupoval při zachování všech procesních předpisů zajišťujících jak právo obžalovaného na obhajobu, tak i na řádné objasnění skutkového stavu. Krajským soudem tedy nebyly shledány žádné vady či pochybení, které by mohly mít vliv zákonnost řízení a na objasnění věci a na které by bylo třeba reagovat postupem dle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Jak je již výše uvedeno, vzhledem k tomu, že došlo ke změně v osobě samosoudkyně a obžalovaný nesouhlasil s tím, aby byly postupem dle § 219 odst. 3 tr. řádu přečteny podstatné obsahy protokolů o hlavním líčení, včetně důkazů v něm provedených, hlavní líčení bylo ve vztahu k předmětnému skutku správně konáno celé od počátku. Je-li obžalovaným namítáno procesní pochybení spočívající v tom, že nebyl přítomen výslechu jednoho z policistů, z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že v nepřítomnosti obžalovaného byl u hlavního líčení dne 1.12.2017 vyslechnut policista D[redacted] H[redacted], pak v tomto nelze procesní pochybení spatřovat. Obžalovaný věděl o konání líčení dne 1.12.2017, když termín hlavního líčení byl stanoven po odročení hlavního líčení ze dne 24.10.2017, kterého se obžalovaný osobně zúčastnil a nový termín konání hlavního líčení vzal na vědomí. Zároveň souhlasil i s tím, aby bylo hlavní líčení dne 1.12.2017 konáno v jeho nepřítomnosti, pokud se nedostaví. Za situace, kdy se obžalovaný k hlavnímu líčení skutečně nedostavil, mohl okresní soud konat hlavní líčení a vyslechnout i svědka D[redacted] H[redacted], když krajský soud připomíná, že po celou dobu se hlavního líčení zúčastnil obhájce obžalovaného. V procesním postupu okresního soudu tedy žádné pochybení zjištěno nebylo.

11. Stejně tak i rozsah provedeného dokazování plně odpovídá ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu. Okresní soud provedl při hlavním líčení všechny potřebné, a v podstatě i všechny dostupné důkazy pro správné zjištění skutkového děje a posouzení stavu věci. Kromě výslechu obžalovaného okresní soud provedl i výslechy svědků, a to všech zasahujících a na místě přítomných policistů, tedy J[redacted] L[redacted], J[redacted] V[redacted] a D[redacted] H[redacted]. Dále spolu s uvedenými výpověďmi měl okresní soud k dispozici též listinné důkazy, protokol o předvedení obžalovaného, úřední záznamy Policie ČR, lékařské zprávy a další. Znovu tedy mohl krajský soud konstatovat, že rozsah dokazování je v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. , protože okresní soud měl všechny důkazy potřebné pro rozhodnutí a provedené důkazy mu umožnily zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností.

12. Okresní soud zároveň rozhodl správně i po věcné stránce, když dostál své povinnosti uvedené v § 2 odst. 6 tr. ř., neboť v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů provedené důkazy hodnotil na základě vnitřního přesvědčení jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Okresní soud dostatečným způsobem zdůvodnil na základě jakých důkazů a úvah učinil svá skutková zjištění. Krajský soud přitom může uvést, že okresní soud nijak nepochybil, pokud své závěry opírá především o výpovědi policistů, především pak J[redacted] L[redacted] a D[redacted] H[redacted] kteří jako policisté prováděli služební zákrok,

předvedení obžalovaného, a dále popsali chování obžalovaného po příchodu na služebnu Policie ČR. Okresní soud vysvětlil, že provedené důkazy ucelený řetězec, který nevzbuzuje pochybnosti o jednání obžalovaného. S ohledem na poněkud strohé odůvodnění ze strany okresního soudu může k obhajobě obžalovaného, že policistu J[redacted] L[redacted] nijak fyzicky nenapadl a naopak právě on byl jím napaden, doplnit následující. Policisté D[redacted] H[redacted] a J[redacted] L[redacted] zcela shodně popsali celé chování obžalovaného, který se již od samého počátku dopouštěl urážlivých verbálních útoků vůči nim, a jeho chování vyvrcholilo fyzickým útokem na svědka J[redacted] L[redacted]. Zároveň jejich výpověď koresponduje se záznamem o užití donucovacích prostředků na čl. 99, Pokud se obžalovaný hájil tím, že svědci, jako policisté, se vzájemně kryjí, pak je nutno upozornit na další důkazy, které zpochybňují obhajobu obžalovaného. Obžalovaný namítá, že se mu policisté neprokázali a on nevěděl, s kým jede, bál se únosu, a proto hned zavolal svému kamarádovi. Z výpovědi policistů je ale nejen patrné, že tito se měli představit obžalovanému a prokázat služebním průkazem, ale dále je zjištěno především to, že obžalovaný byl předveden přímo z policejní služebny v Liberci – OOP Liberec – centrum, což je zjevné i z protokolu o předvedení. Pokud by se tedy svědci nelegitimovali obžalovanému, tento by se zcela logicky nejprve mohl obrátit na policisty na služebně v Liberci, aby zabránili „jeho únosu“, stejně tak mohl telefonovat přímo na linku Policie ČR a požádat o informaci, zda se skutečně jedná o policisty. Již tedy v této úvodní části působí výpověď obžalovaného o chování policistů nevěrohodně. Obžalovaný pak i sám připustil, že v průběhu jeho předvedení, v průběhu jízdy měl možnost telefonovat, že v tomto mu nijak policisty bráněno nebylo. Stejně tak je i zjištěno, že posléze si i sám obžalovaný volal z policejního oddělení telefonicky záchrannou službu. Je tedy zjevné, že policisté věděli o tom, že obžalovaný má při sobě mobilní telefon a nijak mu po celou dobu v jeho použití nebránili, což i sami uvedli ve svých výpovědích a obžalovaný toto připouští Z ničeho potom není zřejmé, proč po příjezdu na Policii ČR v Jablonci nad Nisou by měl mít obžalovaný náhle nějaké další obavy z toho, co se s ním děje a potřebu si nahrávat celé jednání, protože v tomto okamžiku by mu již muselo být jasné, že je skutečně na služebně policie a že je v doprovodu policistů. Přitom o skutečnosti, že policista J[redacted] V[redacted] ho chce vyslechnout, obžalovaný věděl, protože již dříve byl řádně písemně obeslán a o nutnosti výslechu s ním i policista V[redacted] v předmětný den krátce před realizovaným předvedením telefonicky hovořil. Na straně druhé předvádějící policisté J[redacted] L[redacted] a D[redacted] H[redacted], jak je už výše uvedeno, po celou dobu věděli, že má obžalovaný k dispozici telefon, který aktivně v jejich přítomnosti používal, a přesto po celou dobu realizace předvedení neměli žádnou potřebu, a ani důvod, obžalovanému telefon odebrat. Není tedy zřejmé, proč by jim používání mobilního telefonu obžalovaným mělo vadit až v okamžiku, kdy dokončili předvedení a jejich jednání s obžalovaným v podstatě skončilo, protože splnili svůj služební úkol tím, že obžalovaného předvedli k dožadujícímu policistovi. Předvádějící policisté tak v podstatě již byli na odchodu a těžko by právě nyní měli za nezbytné obžalovanému zabránit v použití mobilního telefonu, a to natolik důrazně, že by měli za účelem zabránění použití mobilního telefonu obžalovaného i fyzicky napadnout. Stejně tak nepříliš přesvědčivě a v podstatě i nelogicky působí výpověď obžalovaného v tom směru, že policisté na něho zaútočili, protože je natáčel a chtěli mu odebrat mobilní telefon, což se jim také dle obžalovaného mělo podařit a telefon mu z ruky vytrhnout. Spolu s tím je totiž prokázáno, a to i z výpovědi obžalovaného, že bezprostředně po konfliktu si obžalovaný v průběhu výslechu z kanceláře služebny policie sám svým telefonem volá záchrannou lékařskou službu. Z výpovědi obžalovaného tak v podstatě vyplývá, že na jedné straně ho policisté měli napadnout proto, aby mu vzali mobilní telefon, ale tento mu zároveň zjevně zase hned vrátili zpátky a on toho využil, aby si zavolal lékařskou pomoc. Takto popsaná varianta skutkového děje obžalovaným postrádá veškerou logiku a působí spíše absurdně.

Naproti tomu líčení skutkového stavu, jak tento popisují předvádějící policisté J[redacted] I[redacted] a D[redacted] H[redacted], působí zcela přesvědčivě, a to i v kontextu s veškerými dalšími důkazy. Je prokázáno úředními záznamy Policie ČR, že obžalovaný se předmětného dne dobrovolně nedostavil na předvolání Policie ČR a policista J[redacted] V[redacted] po telefonickém rozhovoru s obžalovaným dospěl k závěru, že jeho účast u výslechu je nutné zajistit předvedením. Je také zjevné, že již od samého počátku se obžalovaný předvedení bránil, nesouhlasil s tím, což je patrné i z jeho výpovědi. Není tedy důvod nevěřit svědkům, že již v průběhu jízdy obžalovaný tyto vulgárně urážel a dopouštěl se verbálních útoků vůči zasahujícím policistům. Logicky pak působí i to, že předvádějící policisté, svědci I[redacted] a H[redacted], obžalovaného v průběhu předvedení opakovaně napomenuli a upozornili ho, aby se choval slušně, naposledy tak učinili na služebně Policie ČR. S ohledem na předchozí chování obžalovaného pak ani není důvod nevěřit policistům, že obžalovaný následně po posledním napomenutí reagoval tak, že proti napomínajícímu policistovi se vymezil i fyzicky, tedy vygradoval své předchozí slovní urážky přímým fyzickým útokem proti policistovi J[redacted] L[redacted]. O chování obžalovaného přitom svědčí i lékařská zpráva o ošetření obžalovaného, čl. 103, ze které je patrné, že obžalovaný odmítal komunikovat i s ošetřujícím lékařem. Obžalovaný popisoval intenzivní napadení ze strany policisty, opakované údery do hlavy a celého těla, v propouštěcí lékařské zprávě na čl. 532, je pak dokonce uvedeno, že měl být i kopán, přesto ale žádná objektivní poranění obžalovaného zjištěna nebyla, dle lékařských zpráv hlava byla shledána bez známek traumatu, edemu či exkoriací, hrudník i tělo taktéž. Zjištěna byla pouze oděrka na noze, tedy poranění, které je zmíněno i ve výpovědi policistů a v úředním záznamu o užití donucovacích prostředků. Popsané chování obžalovaného potom odpovídá i charakteristice jeho osobnosti, jak tato je podrobně rozvedena ve znaleckém posudku. Výpověď zasahujících policistů je tedy přesvědčivá a konvenující se všemi dalšími důkazy. Z uvedeného je tedy patrné, že ke skutkovým zjištěním okresního soudu krajský soud žádné výhrady nemá, a jestliže na základě provedeného dokazování okresní soud dospěl k závěru, že se předmětný skutek stal, jak je ve výroku rozsudku popsán, tak krajský soud může tomuto závěru přisvědčit.

13. Krajský soud potom nemá výhrady ani k užité právní kvalifikaci jestliže okresní soud jednání právně kvalifikoval jako přečin násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Okresní soud ve vztahu k právní kvalifikaci dospěl k závěru, že obžalovaný znaky skutkové podstaty uvedeného přečinu naplnil tím, že napadl příslušníka policie, poškozeného I[redacted], nejen verbálně, ale především fyzicky, čímž užil násilí v úmyslu působit na výkon pravomoci úřední osoby, když věděl o tom, že se jedná o příslušníka Policie ČR, neboť mu byly předloženy jednak průkazy policistů a následně byl i převezen do budovy Obvodního oddělení Policie v Jablonci nad Nisou k výslechu. Pokud v návaznosti na uvedené konstatoval, že tímto svým jednáním naplnil jak po objektivní, tak po subjektivní stránce znaky výše uvedené skutkové podstaty, může s tímto krajský soud souhlasit. Přečinu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo užije násilí v úmyslu působit na výkon pravomoci úřední osoby. Jak již uvedl okresní soud, obžalovaný se svého jednání dopustil vůči policistovi při výkonu jeho služby a obžalovaný věděl, že se jedná o policistu. Policista při výkonu své služby a v rámci svěřených pravomocí je úřední osobou ve smyslu § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku. Předvedení osoby je bez pochybností úkon vykonávaný policistou v rámci svěřené pravomoci. Obžalovaný se tedy svého jednání dopustil vůči policistovi v souvislosti s výkonem jeho svěřené pravomoci, když obžalovaný nesouhlasil s tím, že byl policisty předveden na služebnu Policie ČR v Jablonci nad Nisou. Úder směřující proti tělu, hrudníku policisty, je potom nepochybně třeba považovat za násilí, za užití

fyzické síly proti policistovi. Formální znaky uvedeného přečinu tedy byly bezezbytku naplněny.

14. Obžalovaný potom v podaném odvolání namítá, že i pokud by bylo jeho jednání prokázáno, pak se mělo jednat pouze o minimální útok, prostý pohyb horní končetinou proti hrudníku poškozeného a z hlediska hodnocení subsidiarity trestní represe v intencích ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku se nejedná o trestný čin. S touto námitkou se ovšem krajský soud neztotožnil. K uvedenému musí krajský soud připomenout, že právě otázkou intenzity jednání obžalovaného a hlediskem naplnění trestnosti jednání obžalovaného s přihlédnutím k hledisku subsidiarity trestní represe se již zabýval ve svém usnesení ze dne 26.10.2016 č.j. 31 To 350/2016-450, když ani v průběhu nově provedeného dokazování nezjistil nic, co by vedlo k změně již vysloveného právního názoru. V případě trestného činu násilí proti úřední osobě podle § 325 tr. zákoníku se násilím rozumí použití fyzické síly při útoku na tělesnou integritu člověka nebo na věc, podniknutém s cílem působit na vůli úřední osoby a překonat tak její případný odpor nebo pomstít se za již učiněné rozhodnutí. Tato skutečnost vyplývá z ustálené judikatury, když z posledních rozhodnutí může krajský soud např. poukázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 21.1.2015 sp. zn. 7 Tdo 1625/2014, kde je uvedeno, že „*násilím se rozumí použití fyzické síly k působení na vůli člověka s cílem překonat kladený odpor nebo očekávaný odpor anebo mu zamezit. Násilí může směřovat proti člověku, a to jak proti úřední osobě, jejíž odpor má být překonán nebo jejímuž odporu chce pachatel zamezit, tak proti jiné osobě nebo proti věci, pokud je prostředkem působení na výkon pravomoci úřední osoby nebo prostředkem "odplaty" za to, jak úřední osoba svoji pravomoc vykonala. K naplnění znaku násilí se nevyžaduje, aby pachatel způsobil újmu na zdraví. K naplnění znaku užití násilí však samo o sobě nestačí jen uchopení napadeného za oděv a zacloumání jím. Proto musí soud v každém konkrétním případě posoudit veškeré okolnosti případu a dovodit, zda jde o užití násilí směřujícího proti tělu napadeného. Z časového hlediska musí užití násilí při jednání, které je uvedeno v § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, buď předcházet výkonu pravomoci úřední osoby, nebo k němu musí dojít při výkonu pravomoci*“. Z uvedeného vyplývá, že námitka obžalovaného, že intenzita jím užitého násilí byla natolik slabá, že nedosahovala intenzity daného přečinu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, není relevantní. V daném případě se nemělo jednat o nějaké slabé, bezvýznamné strčení do policisty, či zacloumání, ale jednalo se o silný úder, který i zanechal stopy na těle policisty, jak je patrné z fotodokumentace. Krajský soud přitom musí poukázat i na to, že fyzický útok byl v podstatě gradací chování obžalovaného vůči policistům realizujícím jeho předvedení, kdy obžalovaný poté, co vyčerpal své slovní útoky, přešel do přímého fyzického napadení policisty. Z výpovědi policistů je totiž zřejmé, že obžalovaný se prakticky po celou dobu realizace předvedení choval vulgárně a slovně agresivně vůči zasahujícím policistům. Krajský soud tedy znovu musí konstatovat, že jednání obžalovaného nelze považovat za nějaké okamžité selhání, impulsivní zkrat nebo nečekanou a nekontrolovanou reakci. Z výpovědi svědka I[redacted] je potom i zjištěno, že jednání obžalovaného se vymykalo běžnému útoku předváděných osob, že toto už přesáhlo obvyklou míru zkratových reakcí. Hodnocení hlediska subsidiarity trestní represe je vymezeno v ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku, trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Z uvedeného vyplývá, že vždy je nepochybně třeba zvažovat skutečnost, že trestněprávní řešení má znamenat nejzazší řešení a trestněprávní normy má být užito až v případě, kdy odpovědnost uplatňovaná v rámci jiných právních odvětví motivačně ani sankčně nepostačuje, kdy jiné prostředky z hlediska ochrany práv jsou vyčerpané či neúčinné. Ze zásady subsidiarity trestní represe a zásady ultima ratio vyplývá, že trestnými činy mohou být pouze závažnější případy

protispolečenských jednání, kdy nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu, když za trestný čin má být považován takový čin, který je společensky škodlivý. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní v případech, v nichž posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (srov. stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301/2012). Krajský soud pak má za to, že v daném případě nelze mít za to, že by jednání obžalovaného ani neodpovídalo běžně se vyskytujícím takovým trestným činům, že by mělo být nějak zjevně mírnější, méně intenzivní. Je třeba znovu poukázat na výpověď svědka I[redacted] ze které lze dovodit, že jednání obžalovaného přesáhlo tolerovatelnou mez, chování, na které jsou policisté zvyklí a které jsou policisté ochotni akceptovat a přičíst stresovému chování. Již výše je také uvedeno, že se nejednalo o nenadálý zkrat, nepřiměřenou reakci na vzniklou situaci, ale o stav, kdy obžalovaný po celou dobu svého předvedení se choval slovně agresivně, urážel předvádějící policisty a jeho fyzický útok jen představoval vyvrcholení celého jednání. V daném případě pak užití zásady subsidiarity trestí represe není dle krajského sudu na místě, když zjištěné jednání je třeba považovat za trestný čin.

15. Krajský soud nemá připomínky ani k výroku o trestu napadeného rozsudku. Okresní soud rozvedl své úvahy vztahující se k druhu a výši trestu, uvedl, které skutečnosti hodnotil ve prospěch obžalovaného, a které naopak považoval za okolnosti přitěžující. Okresní soud správně zjistil, že u osoby obžalovaného jsou dány podmínky pro ukládání souhrnného trestu ve smyslu ustanovení § 43 odst. 2 tr. zákoníku za více sbíhajících se trestných činů. Souhrnný trest byl také správně ukládán dle ustanovení 325 odst. 1 tr. zákoníku, jako ustanovení přísnějšího. Při svých úvahách o druhu a výši trestu ve vztahu k okolnostem přitěžujícím důvodně konstatoval, že při ukládání souhrnného trestu považuje za dostatečný trest výchovný, co do délky ještě v prvé třetině zákonné trestní sazby podle § 325 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kdy s ohledem na předcházející způsob života postačí výkon tohoto trestu podmíněně odložit na zkušební dobu v délce dvou let. Krajský soud může po vyhodnocení stručných úvah okresního soudu ve vztahu k druhu a výměře trestu uvést, že uložený trest, jak co do druhu trestu, tak i do jeho výměry, považuje za zcela přiměřený. Trest uložený v dolní polovině zákonné trestní sazby, nespojený s přímým výkonem, je zcela odpovídající všem zákonným kritériím a stejně tak odpovídající je i délka zkušební doby podmíněného odsouzení.

16. Z výše uvedených skutečností je patrné, že krajský soud neměl žádný důvod a zákonný podklad ke změně výroku o vině či dalších navazujících výroků odvoláním napadeného rozsudku. Za takovéto situace krajskému soudu nezbylo, než podané odvolání obžalovaného podle § 256 tr. ř. zamítnout jako nedůvodné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.
Proti tomuto rozhodnutí může obžalovaný a nejvyšší státní zástupce podat **dovolání**, a to do **dvou měsíců** od doručení tohoto rozhodnutí.
Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.
Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši

Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je dovolání napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

Liberec 04.04.2018

Mgr. František Boštík, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši